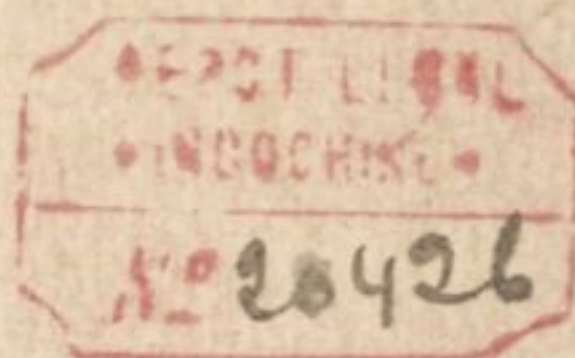

Lechфу document
Mille exemplaires
Hanoi le 10 mars 1937

Te Thao

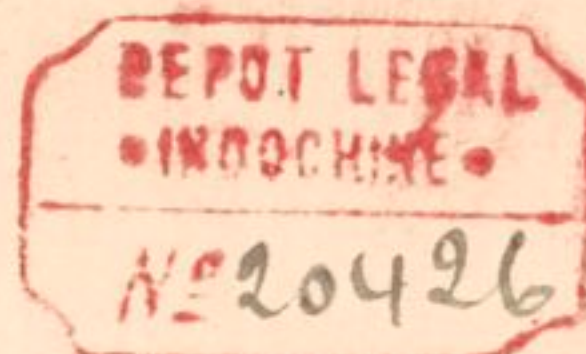

**ĐỒ
ĐỒ
Thao Thao**

80 Indoch. Pièce
1628

Handwritten text in red ink, possibly a date or signature, located in the upper left corner.

Ý TÔI

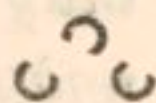

Thơ phải đẹp nhờ i, gợi cảm.

*Thơ không hẳn là một mớ tư-tưởng
ngắn, dài, chấp-nội cho có vần.*

*Một cái bóng thướt-tha khéo tả có
thể nên thơ.*

Thơ là âm-nhạc của tâm-hồn.

Thơ tám chữ này đã bắt đầu
trình diện với các bạn làng thơ trong
T.T.T.B. từ đầu tháng Déc. 1934.
Thẻ thơ này, tôi xét ra, dễ đọc, có
thể ngâm được, có thể dùng để diễn-
 tả được đủ tình-tình, cảm-giác.

Nó tuy hạn chữ thật đây, nhưng
không đến nỗi chặt-chẽ như Thơ
Đường. Quá buông-thả như Thơ
Mới, e khổ đọc.

Mong rằng thẻ **Thơ tám chữ** này
sẽ được nhiều bạn làng thơ chú ý.

Fév. 1935

THAO THAO

*Certifié exactement
sans exemplaires*

*Hanoi 10 Mars 35
Thao*

Nhỏ - nhỏ :

Ngồi bên

BỜ SUỐI

*bạn soi mình xuống nước, trông
thấy bóng, âm-thầm... Rồi, nhớ lại
ngày đã qua, bạn như trông thấy,
nghe thấy, âm-thầm...*

*Âm-thầm... khi trăng lên, bạn lại ngời
Dưới Trăng...*

DƯỚI TRĂNG

*đã xuất-bản được nhiều thi-gia
khen ngợi.*

*Ông Lêta trong báo Phong-Hóa
đã viết:*

*... Câu thơ nào cũng lả-lướt, cũng
mơ-màng, cũng âm-u như bóng mây,
cũng đậm-thấm như ánh sương mờ
dưới ánh trăng».*

Có bán ở các hiệu sách

THƠ TÁM CHỮ

BỜ SUỐI...

Một chiều thu êm-dềm bên bờ suối
Ngồi lặng trông dòng nước chảy rì-rèo
Tôi vắng nghe trong không-khí đìu-hiu
Tiếng ai ca lạnh-lùng và thâm-thía.

Bâng-khuâng, tôi thả xuống dòng chèo lá.
Trông lá trôi, tôi dìm-dặt tiếng tiêu.
Rồi từ đây, trong không-khí đìu-hiu
Cây, cỏ như lắng tai bên bờ suối...

Fév. 35

NHỚ CHIỀU...

Nhớ những chiều đi thơ-thần bên sông
Tôi băng-khuâng nhìn lớp sóng giữa dòng
Chờn-vờn nhau hay xô vào bờ nọ
Húc mạnh đầu cho đất mòn, rơi, lở,
Rối lở-đờ, dồn-dập kéo nhau ra...
Tôi nhìn theo. Kia! thấp-thoáng xa-xa
Cánh buồm ai như vòng cung cong vút.
Đang mãi trông, vì chỉ trong giây phút
Thuyền đã tó và trông rõ hình người
Thì vi-vu ở trên lưng chừng giờ
Tiếng sáo diều đang ngân-ngà trước gió.
Trong cung Hằng như in nàng Ngọc-Nữ
Mắt mơ-màng, say-đắm cõi trần-gian..

Fév. 35.

THAN-THỞ...

Tôi bừng mắt. Thêm hoa lấp-loáng vàng.
Đầy mình tôi hôn những ánh dịu-dàng
Của Hăng-Nga đang cùng tôi chung gối
Và sân-si như kẻ tai thâm hỏi...
Bâng-khuâng, tôi khó nghĩ câu giả nhời
Thì vi-vu ở trên lưng-chùng giờ
Tiếng sáo điều ngân-nga buồn trước gió
Chỉ vèo quá không đứng cùng than-thở...

Fév.35

XÓT-XA !

Bờ ao ngắm cảnh thương-tâm

Gió vi-vèo lay những cái đầu bạc
Của hàng tre đã cỗi, già, sơ-sác.
Lo sầy chân, hám lây ngọn tre non
Cò với tre đu trước gió chập-chờn.
Nép bờ ao, kìa ! cánh bèo siêu-giạt
Phận linh-đỉnh thương thân ôi ! tan-nát !
Mà xa đưa, vắng-vắng ếch trong mà
Thách gió mưa cho trạnh lòng xót-xa !...

Fév. 35

BỚT TRO TÀN

Những chiều Đông lạnh-lùng ngọn gió Đông
Tôi thu hình bên lửa đỏ hồng-hồng...

Qua lửa đỏ, tôi mơ-màng nhìn thấy
Kìa những ai đây mình sương, run-rẩy.
Vì xa cơ ? Vì nhớ bước lạc-loài ?
Vì thương ai gọi tuyệt để tìm ai?

Bỗng. Quác ! quát ! Vạc đâu gieo tiếng thẳm.
Giữa trời sâu, lướt mây đen ảm-đạm
Vạc tìm đàn sào-sạc suốt canh thâu.
Mà gió hờn, đuổi vạc giạt bay đâu ?

Lạnh mình vì hơi gió lửa khe cửa
Tôi vội trông thì, than ôi ! đông lửa
Này đỏ hồng giờ đã nhạt ra tro.
Bớt tro tàn, tôi giở lệ mơ-hồ . . .

Fév 35

TÔI HÔM ẤY . . .

Tối hôm ấy. Tôi buồn-bã nào hơn ?
Tôi thở giải, nom chiếc Bóng chập-chờn
Đuổi theo tôi trên con đường đen tôi
Và quạnh-hiu và hắt-hiu gió thổi
Và mưa bay gieo, rắc sợi buồn, thương..-

Tôi lạnh-lùng, vì hơi gió thâm xương,
Cổ xuýt-soa đưa bàn tay giá-cóng
Vào ngực xâu để tìm xem hơi nóng.
Nhưng, than ôi ! khi lòng đã rỗng không
Thì lửa lòng vùi tắt với Đông phong

Ngao-ngán, tôi nhìn màn trời đen kịt
Và bóng đèn ở đằng xa, xa lít
Đang lập-loè lửa đỏ như ma-chơi,
Đuổi sô nhau trong khoảng mịt-mù khơi . . .
Tôi sẽ hỏi ; Này ! đi về đâu đây !
Nhưng ma-chơi chỉ nhìn nhau nhấp-nháy.
Rồi bóng tôi lặng-lẽ đuổi sau tôi . . .

Canh hồ khuya mà mưa, gió không thôi !

Tôi nhìn trời rồi dừng chân đứng lại.
Tự hỏi mình : Ta đi làm chi mãi ?
Phò này qua rồi lại phố kia qua
Đi đến đâu vẫn không thấy đâu nhà . . .

Không có nhà, ai nắm bên thềm nọ ?
Thằng bé con rét, run, ôi ! cơ-khồ !
Nào đã yên, vì hăm sát « phanh » xe
Một Thầy Cò đi lòng đưa ngủ hè.
Dơ roi song, Thấy dang tay vụt xuống.
Thằng bé con, quá đau, chạy luống-cuồng.
Ví chạm chân, ôi ! nát thịt còn chi ?

Buồn nỗi đời, tôi ngao-ngán bước đi
Nghĩ thương thầm : đời tôi và đời nó !

Bâng-khuâng, tôi nhớ đến chàng tù nọ
Suốt đêm thâu, tìm chỗ ngủ quanh-co
Nhà trọ nào cũng không chứa « tù đồ » !
Sau cùng đường, chàng lần vào trong...cũi
Thì Mực đâu nhẩy sồ ra inh-ỏi
Xửa vạng trời sua-đuổi nốt chàng đi.

Déc. 34

ĐỜI THI-NHÂN

Nàng U Sầu sao cứ theo nhau ?

Đứng bờ bể, Thi-nhân nghe sóng vỗ
U-âm như oán-hờn, như than-thở
Như gầm-gào, như muôn tiếng oan-hồn
Muôn nghìn năm hòa với lớp sóng cồn...

Đi đường núi, Thi-nhân thấy núi xám,
Thấy rừng xâu mịt-mùng và âm-đạm.
Lọt sườn khe, nàng Gió khóc lạnh-lùng,
Rú lạnh-lùng, tiếng ác-điều quanh vùng...

Trong buồng tối, Thi-nhân nhìn bóng tối.
Bóng âm-thầm cùng Thi-nhân thầm hỏi.
Thi-nhân buồn, Bóng cũng lây buồn theo.

Janv. 35

TẤM BIA GIỮA ĐƯỜNG...

Những kỳ-công của những bậc anh-hùng
Thủa sinh thời đã lừng tiếng vẫy-vùng,
Vì giang-sơn đã ra tay bồi-đắp...
Những nhà đạo-đức, những người sáng-lập
Đã bỏ mình vì **nhẽ phải** tìm ra,
Để hiện đời, để cảnh-tĩnh gần-xa
Đều ghi lên những tấm bia to ấy
Để nghìn thu khách qua đường nhìn thấy...

Nhưng, người đời là những giòng vô tình,
Giòng vô ơn với những đấng hy-sinh
Không thêm ngó. Chỉ lặng đi dửng-dĩnh,
Trí mãi-mê vì lợi-quyên mưu-tính...

Soi-rọi chẳng ? Họa có mặt trời kia
Hay Hằng-Nga tha-thuốt lúc canh khuya...

Janv. 35

NỖI LÒNG...

« Người sinh ra ta đây là mẹ cha
Người biết được ta có Bảo-thức-Nha.»

Quản-Trọng xưa, có Thúc Nha tri-ký
Ta, ngày nay, trong những khi thất trí
Chỉ cười xuông với bóng tối canh tà,
Người bạn thân đã hiểu thấu lòng ta!

Fèv. 35

LÝ TRÍCH TIÊN...

Lý Trích-Tiên không đeo-đẳng trần-duyên.
Quen sớm hôm đùng-đỉnh một con thuyền
Trên mặt sông mênh-mang làn sóng bạc
Ông say-sưa thả hồn thơ man-mác
Rồi nghiêng bầu mời vua Thủy cùng say
Thơ trăm bài để bảng-lãng mây bay...

Một tôi kia. Hơi men đang choáng-váng
Ông lắc-lư nhìn Hăng-Nga trong sáng
Đứng soi hình trên mặt nước rung-rinh..

Thuyền vẫn trôi. Vẫn tha-thướt bên mình
Hăng-Nga như đuổi theo, như trò-truyện,
Như sân-si cùng Trích-Tiên quyến-luyến...,
Mỉm miệng cười, Trích-Tiên dơ hai tay
— Nào ! Hăng-Nga ! nàng nhích lại gần đây ?
Như hiểu nhau, đôi bên cùng say-đắm
Mộng sông sâu, giấc ngàn năm đắm-thắm

Janv. 35

TIÊU - LANG.

Nhớ ai hồn lìa theo ai...

Khi còn Hồ-Thu. Nàng hát như du,
Như đẩy người vào thê-giới mịt-mù
Đề mơ-màng với trắng trong gió mát.
Thì tiếng tiêu của Tiêu-Lang man-mác
Như hơi bay, như gió thoảng, vi-vu...

Nhưng Hồ-Thu — mỏng-mảnh kiếp phù-du
Một chiều thu, đã xa lìa cõi thê

Và người yêu nhìn đầm-đìa giọt lệ,
Ôm Hồ-Thu — hồn vô cánh cao bay,
Theo Tử-thần lướt gió và đê mây..

Từ đây. Tiêu-Lang âm-thâm sớm tối
Ổng tiêu treo cũng thờ-ơ biếng thời.
Vì thời chi trong lúc thắm-thê sâu?
Thà ôm đau mà rầu-rĩ canh thâu..

Nhưng đêm qua Tiêu-Lang chợt rền-rĩ,
Cò dặt-diu, ngân-ngà và kẻ-lẻ
Nỗi lòng đau chắt-chứa vắng Hồ-Thu.

Vê tàn canh còn vắng-vắng tiếng vi-vu...

Nhưng bình-minh thì Tiêu-Lang ngừng thời
Và lặng im, vì gần khi hấp-hối
Chàng gượng đem tàn lực gửi trong tiêu.

Janv. 35

NHỚ BÓNG...

Ôi ! bóng ai cứ chiều sáng thướt-tha
Trước mắt mơ-màng, rầu-rĩ của ta.
Ta nhắm mắt, thì, buồn thay ! bóng ấy
Càng hiện-hình rõ-ràng như lúc thấy.
Ta muôn quên nhưng lòng nghĩ chẳng nên.
Bóng ai ấy quên sao được mà quên ?

Fév. 35

TÔI VÀ NÀNG...

Tôi khuyên nàng : hãy cùng tôi cao-đám
Thử cùng tôi lênh-đênh giữa biển trời
Ra giữa nơi sóng gió thật tươi-bời
Xem tình yêu có bền như trí tưởng

Nàng bảo tôi : hay chi tình vất-vượng ?
Mà dẫn mình trên mặt nước nổi - trôi
Đề lo-toan cùng gió rập, sóng vùi
Thì yêu đâu trong những khi trèo - trống ?

Sao bằng êm-đềm trên làn cát rộng,
Ta băng-khuâng, ta tư-lự, nhìn nhau . . .
Ta nghe phi-lao thâm hỏi hờn, đau . . .
Hay nhìn xa - xa buồn ai nóng gió . . .

Rồi, Tà-dương khi tắt giàn lửa đỏ
Ngồi núi cao, ta đợi bóng trắng lên,
Lặng say - sưa trong những phút thân - tiên
Ta mong giải... ngày vui, ôi ! quá ngắn....

MỖI KHI

Mỗi khi nghe những đoạn thảm, tình thương
Em ngân-ngã trong quăng vắng, canh trường
Trong đĩa nhựa lạnh-lùng và ảm-đạm
Anh như thấy em ôm sầu, ấp thảm
Lặng nhìn anh, tầm-tã lệ châu rơi

Anh ra đi, đi khắp bốn phương trời
Để tìm em, nhưng tìm đâu cho thấy ?

Theo mây bay, anh lòng đau biết mây ?
Anh tìm em, ôi ! như thể tìm chim !

Gập-gõ em, em buồn-bã lặng im.
Hồi lâu em nhìn anh, em than-thở
— Em ghét buồn nhưng không xa được nó.
Vì đời, em chỉ thấy những đau thương !
Nay, dẫn mình vào trong chôn kịch-trường
Em trọn đời là một vai Đào thảm.
Nhờ đau, thương em đem ra để cảm
Đời mua vui bằng những nỗi cay-chua !

Em lại đi. Anh ngày, tháng ngẩn-ngơ.
Trông bóng đen, anh tủi, sầu vô hạn.
Muốn thở-than, tìm đâu cho thấy bạn ?

Nov. 34

TÌNH YÊU

— Hà-Liên ! em ca mãi chi tình-ái ?

Ôi ! buồn thay ! bao phen anh tê-tái,
Anh bàng-hoảng, anh năn-nỉ, van-lơn,
Anh mong sao em tan hết giận, hờn
Để cùng anh trao nụ hôn êm-dịu. . .

Nỗi đắng-cay, bao nhiêu anh cam chịu.
Vượt khó-khăn, anh mong-mỏi gần em.

Nhưng gần em, em hò-hững. . . Bên dèm,
Em nhìn mây, em nhìn trăng, hò-hững !
Anh nói sao, anh van sao, em cũng
Không nỡ nhời trao-đổi, chỉ buồn thôi !

Bằng một năm. Vắng mặt và cách nhời.
Buồn nợ-duyên, anh âm-thầm quăng tôi.
Anh van anh vì đâu em hờn, giận ?
Em xa anh, để râu-rĩ lòng anh ?

Một đêm kia. Anh ngao ngán lượn quanh
Một toà nhà ánh đèn xanh, xanh lợt.
Mà, kià em, em vào, ra tha-thuốt,
Thoáng nhìn anh, em mỉm nụ cười. . . khinh
Gọi người yêu, em khoác cánh tự-tình. . .

— Hà-Liên ! em ca mãi chi tình-ái ?

Em chỉ là người đêm ngày mê-mải
Cái giàu sang, cái quyền-thê nhất thời.
Còn tình yêu là phụ-thuộc mà thôi !

Déc, 34

SAO NỮ

Phụ linh nào ai ?...

Hề Charlot bị người yêu ruồng bỏ .
Nàng thấy chàng quá điêu-linh, cơ-khổ,
Lánh xa chàng. Chàng thật-thếu ra đi,
Đi ăn xin. Chàng chẳng hổ-han chi.
Miễn nuôi thân ở cõi đời điên-đảo !

Đòi những phen chàng muốn xa đời, phiên-não.
Sống đeo sầu, nào muốn sống giải lâu ?
Nhưng dớ-dang, còn con Mực theo sau.
Quá chung-thủy, hỏi lià nhau sao nữ ?

Janv. 35

XA TÌNH QUÂN

Em là người ưa mơ-màng sớm tối
Đi tìm vui tha-thuột dưới trăng chong,
Nhưng gió trăng thêm lạnh-lẽo cho lòng.
Em cảm thấy thờ-ơ đời buồn tẻ. . .

—
Em là người bạn cùng nơi vắng-vẻ
Cùng bóng đèn thơ-thẩn sớm trưa chiều,
Nhưng bóng đèn râu-rĩ, cảnh tiêu-diêu
Em hãi, sợ rùng mình đời trích-ánh. . .

Em xa đời, đi tìm nơi thanh-tĩnh,
Gần Mẫu-Ni, em tụng niệm Nam-Vô.
Nhưng, khi nghe lạnh-lạnh tiếng chuông chùa
Tim hồi-hộp, em âm-thầm, nước nớc...

Gió hiu-hiu như kẻ tai nói nhỏ :
— Xa Tình-Quân, đời chẳng có gì vui !

ĐỜI NGẮN...

Đời ngắn ngủi, ôi ! đời sao ngắn-ngủi ?
Năm sáu mươi. Loáng cái đã xong rồi !
Hết đời rồi ! Ta sao đa sầu, tủi ?
Hãy gượng vui và gượng cười đi thôi !

Tuổi đôi mươi. Hãy say-sưa Tình-Ái.
Dưới cung-hằng, tha-thuốt cùng người yêu.
Cùng người yêu, buông con thuyền trôi mãi
Đến miệng sông, lô-sô lớp sóng triều. . .

Hỏi người yêu có vui lòng ra bể ?
Bể ái-tình to menh-mông vô cùng.
Cùng ra đấy, cùng nhau ta kẻ-lẻ
Tình yêu, thương với trời bể mịt-mùng. . .

Năm sáu mươi, thôi ! gần kề miệng lỗ.
Đừng ai-hoài ngày ngang-giọc khi còn
Ba bốn mươi, độ ra tài thi thô. . .
Năm sáu mươi, tuổi chôn sâu cảm hờn...

Janv.35

AN ỦI...

Ai thở-than khi tà-dương khuất núi.
Ai lâm-ly khi đôi bóng, sau đèn.
Ta mừng, vui trông thấy ánh trăng lên.
Trăng tha-thuốt trên cành tre đu gió...

Nào những ai đầy oán, hờn, thương, nhớ ?
Hãy cùng ta đứng-đỉnh dưới trăng chong.
Rồi, hôn mơ theo với gió mơ-mòng...

Nov.34

KHI THẤT VỌNG...

Ta thất-vọng vì công-danh lỗ-dở
Đường trần-gian, ta xuôi ngược, ngược xuôi !
— Thì xuống thuyền ngắm trăng soi mặt sóng
Rồi mơ-màng tìm đến chốn non Tiên...

Ta thất vọng vì đời không tri-kỷ,
Tài, Tình, ôi ! than với Bóng canh khuya !
— Thì xuống thuyền ngắm trăng soi mặt sóng
Rồi mơ-màng tìm đến chốn non Tiên...

Ta thất-vọng vì ngày xanh đã hết
Mà tìm vui không thấy thú vui đâu ?
— Thì xuống thuyền ngắm trăng soi mặt sóng
Rồi mơ-màng tìm đến chốn non Tiên...

Ở đất này, khi đây lòng thất-vọng
— Thì xuống thuyền ngắm trăng soi mặt sóng
Rồi mơ-màng tìm đến chốn non Tiên...

TẢN-VĂN

HỜN GHEN

Thương thân tôi-nỗi, tôi gảy khúc đờn, bên
kia tường có người khóc mãi.

Tôi hé cửa dòm sang : dưới ánh trăng mờ, một
nàng đứng dựa cây, sỗ tóc, âm thầm...

Từ đấy, tôi không lên giây đàn nữa. Nhưng
tiếng khóc của nàng cứ vắng-vắng trong tim tôi !

Bờ biển

Tiếng phi lao rên-rĩ như oán-hờn tôi !

Tiếng sóng giạt-dào như đe-dọa tôi !

Tôi chạy. Bóng đen theo đuổi tôi !

— Nỡ bỏ nhau mà đi ư !

Tôi quay lại thì... nàng, người dựa gốc cây, sỗ
tóc, âm thầm...

Chúng tôi yêu nhau.

Đã nhiều lần, tôi say-sưa nhìn sắc mặt mịn hồng của nàng, dưới ánh trắng chong. Có lúc tôi ngẩn-ngơ, không biết nàng đã hỏi tôi câu gì nữa? Nhưng, những khi nàng ngồi thơ-thần, nhìn thuyền ai dập-dềnh mặt sóng thì tôi ghen nàng đã nghĩ đến chồng xưa!

Những khi nàng ôm-ấm đứa trẻ nào là tôi phảng-phất ngay đến con nàng ở nhà, rồi tôi ruồng-rẫy!

Tôi ở phố nào, nàng cũng lần đến.

Tôi đi ở quảng đường vắng nào, nàng cũng lảng nhảng theo sau. Nàng như cái bóng.

Có lúc phát khùng, tôi mắng nó:

— Thì, tôi không thể yêu!

Tiếng van vãn:

— Lạy anh. anh yêu!

Một buổi mưa, gió âm-thầm, nàng lên vào buồng tôi, khóc-lóc:

— Anh! thằng con em chết rồi! anh... yêu nhé?

—!

Ba tháng sau.

Giữa lúc đang ai-hoài nhìn tà-dương khuất
núi, tôi chợt ngắm thấy nàng đơn-dóm nước
mắt, nhìn một ngôi mộ dưới chân đồi.
Đầy nàng, tôi vùng-vằng đi.

Hanoi 6 Oct. 193.....

Anh Tân-Lang,

*Anh! xưa em thồn-thức vì đờn anh, giờ, em
thồn-thức vì Tình anh. Ôi! đờn anh chưa cay
mà Tình anh cũng chưa cay!*

*Dù sang cõi đời khác em cũng không phải vì
con em, vì chồng cũ em mà vì... anh, anh ạ...
Thôi! Anh ở lại.*

Người xấu số

Hết-hoảng, tôi rém thư, chạy ngã khụy trên
mộ nằng...

Nov, 34

KHÔNG VỀ

Đêm đêm, lần theo bóng trăng mờ, tôi vác cần
đi câu. Câu? Nào tôi có câu gì đâu?

Không nhẽ đi không, tôi phải vác.

Dựng nó ở thân cây, tôi thơ-thần nhìn:

Nước sông đi, đi mãi không về . . .

Một tối. Có người hỏi tôi:

— Ông! cho em mượn cần?

Tôi... ngẩn-ngơ nhìn người Đẹp.

Người Đẹp ngồi xuống cỏ, buồn-bã nhìn phao,
rồi hồi lâu, tự-nhiên nức-nở...

Tôi dơ-m-dơ-m nước mắt, ô hay!

Người đẹp tên là Hà-Thư,

Hà-Thư góa chồng, đêm nay buồn, ra nhìn
sông. Thấy tôi mơ hớn, nàng băng-khuâng, rồi
ướm hỏi.

Tôi cho mượn cần, tôi chõ cá mồi, tôi đưa cả
giỏ. Thì, ngồi câu đi, sao lại nhìn tôi, khóc?
Sao tôi cũng âm-thầm?

Hồi lâu. Hai hóng người giáp lại nhau.

Từ đấy, bên sông có hai người.

Tôi tương-tư ai một buổi đi qua khúc sông này,
rồi, từ đây, tôi nhìn :

Nước sông đi, đi mãi không về.

Hà-Thư thương ai khuất núi. cũng như tôi nhìn

Nước sông đi, đi mãi không về.

Nhưng cơ lúc Hà-Thư níu vai tôi :

— Em với anh giờ... về với nhau ?

Cô về đâu ?

Một buổi chiều ảm- đạm, Hà-Thư từ-giã tôi,
xuống thuyền để về quê thăm mẹ. Khi trở lại,
Hà-Thư đem theo cái đầu trắng với một người
chồng cưới... chạy tang !

Mà Hà-Thư trở lại làm gì ? Để thăm tôi ?

Không ! Để giả của nhà chồng cũ !

Từ đấy, bên sông có mình tôi nhìn :

Nước sông đi, đi mãi không về ?

Janv. 35

in xong: ngày 10 Mars, 1935

THAO-THAO

DU'ỚI TRĂNG

Đã được nhiều thi-gia phê-bình.

« Thơ có điệu êm-đem, có lời êm-đem, diễn tả được những tính-tình, cảm-giác êm-đem và buồn-bã...»

Lêta (Phong-Hóa)

« Thao-Thao nhìn trăng bằng con mắt và tâm hồn của một người thi-sĩ...»

Nguyễn-Nhược-Pháp (Nhán-Loại).

« Nó là tiếng thồn-thức của trái tim, nó là hình ảnh cái đời phiêu-linh của kẻ không nhà...»

Thieu-Quang (Ngọ-Báo)

Xê in tập :

BÚT KÝ

bằng thơ 8 chữ

LIBRAIRIE
NOUVELLE
PLACE
NEGRIER

IMPRIMERIE
LE-CUONG
88, Route de
Hué-Hanoi